

Celoživotní služba
aneb
Ke kořenům duchovní vnímavosti

L 2,22-39

Život nám někdy může připadat obyčejný, únavný a nudný. Duch svatý nám však umožňuje vidět okolnosti a lidi jinak, než je běžné. Umožňuje nám vidět Boží divy v událostech, které jiným připadají naprosto všední. Umožňuje nám vidět Krista v různých lidech, s nimiž přicházíme do styku. Jednou je to třeba někdo, komu máme pomoci (srov. Mt 25,40.45). Jindy zase někdo, kdo pomáhá nám (srov. Ga 4,14). Duch svatý nám jistě také pomáhá uvidět odpovědi na naše modlitby. Simeon a Anna uviděli zaslíbeného Mesiáše v dítěti, na kterém nebylo k vidění nic zvláštního. Josef s Marií a malým Ježíšem tehdy přišli do chrámu, aby za prvorozeného chlapce přinesli oběť, kterou předepisoval Mojžíšův zákon (viz Ex 13,2.12-13.15; Lv 12,8). Takových rodin přicházelo do chrámu mnoho. Na první pohled museli vypadat úplně obyčejně. Díky Božímu působení ve svých životech však Simeon a Anna v tom dítěti uviděli něco víc. Simeon mluvil o tom, že jeho oči uviděly Boží spasení. Anna byla setkáním s Kristem tak uchválena, že začala děkovat Bohu a vyprávět o dítěti ostatním. Simeon i Anna byli proroky, neboli vidoucími (srov. 1S 9,9; Iz 29,10; Am 7,12). Pod vlivem Ducha svatého byli vnímaví vůči Bohu a jeho jednání. Viděli dítě tak, jak je viděl Bůh. Taková duchovní vnímavost pro nás dělá život zajímavějším a dobrodružnějším, než je běžné. Díky působení Ducha svatého tak můžeme vidět Kristovu přítomnost v naší rodině, zaměstnání, v těch nejvšednějších situacích.

Z pohledu nezúčastněného pozorovatele se tehdy v chrámu neudálo nic neobvyklého. Prostě jen další rodina přinesla svého prvorozeného syna, aby za něj přinesla obvyklou oběť. Avšak z pohledu zúčastněných - Simeona, Anny, Josefa a Marie - to bylo *Něco!* Simeon a Anna byli nadšení z toho, že viděli Mesiáše. Josef s Marií byli udiveni slovy neznámého muže, která tak nápadně ladila s tím, co už dříve slyšeli a prožili oni (srov. Mt 1,20-23; L 1,26-56). Slovo „zúčastnění“ by mohlo označovat životní postoj Simeona a Anny. V Božích záležitostech nebyli pouhými nezúčastněnými pozorovateli a jejich víra nesestávala z pouhých náboženských zvyků. Byli to lidé, kteří žili s Bohem. V jejich případě nešlo o nějaké chvilkové záchvaty odevzdanosti Bohu, ale o celoživotní postoj. U Anny je přitom výslovně uvedeno, že sloužila Bohu posty a modlitbami. Mohli bychom říci, že setrvala v celoživotním rozhovoru s Bohem. Vzhledem k tomu, jak je tu vykreslen charakter Simeona (v. 25) můžeme předpokládat, že toto platilo i o něm. Bez neustálé a otevřené komunikace s Bohem totiž Boží člověk nemůže dobře žít. Oni byli vůči Kristu

vnímaví proto, že už po celá léta dávno před oním radostným setkáním v chrámě byli s Bohem. A chceme - li být podobně vnímavými, pak i my potřebujeme být každodenně s Bohem. Zúčastněnými v tom velkém Božím příběhu se stáváme tím, že uvěříme evangeliu – dobré zprávě o Spasiteli Pánu Ježíši Kristu, který zemřel za naše hříchy. Pak v nás začne bydlet Duch svatý, který nás vede a dává nám Boží pohled na věc (Ř 8,14; 1K 2,6-16). Duchem svatým se máme naplňovat (Ef 5,18), tedy poddávat se jeho vlivu. A k tomu nám mimo jiné pomůže to, když budeme podobně jako Anna setrvávat s Bohem v každodenním a celoživotním rozhovoru. V rozhovoru, ve kterém žádné téma není tabu. Někdy se bojíme určitá témata před Bohem otevírat, poněvadž ho vnímáme hlavně jako soudce. Neměli bychom však zapomínat, že v Kristu je Bůh také naším lékařem. Je lékařem, před kterým můžeme směle promluvit o každém našem hříšném neduhu (srov. Mt 9,12; Mk 2,17; L 5,31). Je to rozhovor, jehož prostřednictvím v každé životní situaci hledáme, jak se zachovat tak, aby se to líbilo Bohu. Takto se lze modlit na mnoha různých místech, třeba i v lese, nebo v autě. Můžeme si tak pěstovat blízký vztah s Bohem. A v důsledku toho se pak stávat všímavějšími vůči Božímu jednání.

Důležitou charakteristikou Simeona bylo, že očekával potěšení Izraele. Jinými slovy: Vyhlížel naplnění starozákonních proroctví o příchodu Spasitele (Iz 11; 49,13). (Jak jsme viděli ve verši 26, mělo to pro něj i velmi osobní rozměr: Duch svatý mu zjevil, že nezemře, dokud nespatří Božího Mesiáše.) Stejný postoj vyjadřují slova „*očekávali vykoupení Jeruzaléma*“ (v. 38; srov. Iz 52,9). Bible nám tu neříká, že Anna vyprávěla o tom dítěti všem. Vyprávěla o něm všem, „*kterí očekávali vykoupení Jeruzaléma*“ (v. 38). I o Josefovi z Arimatie, který pohřbil Pána Ježíše, čteme, že „... *patřil k těm, kdo očekávali království Boží.*“ (L 23,51 ČEP) V tehdejší židovské společnosti takové očekávání patrně nebylo u každého samozřejmostí. Naši víru v Krista a naše modlitby je také třeba smísit s očekáváním. S očekáváním, které je založeno na Božím slově (srov. Žd 1,1-2). S očekáváním na Boží potěšení skrze Krista. S očekáváním na Boží zachraňující jednání skrze Krista. Jde o nadějně vyhlížení, že dříve nebo později se Bůh mezi námi znovu projeví jako Spasitel. Někdy čekáme jako odpověď na své modlitby věci, které nám Bůh neslíbil. Jindy zase děláme tu chybu, že s Božím zachraňujícím jednáním vůbec nepočítáme. Kristus ale přišel na svět, aby zachránil hříšníky (1Tm 1,15), tedy lidi jako jsme my a všichni kolem nás. Modleme se tedy vždy také s očekáváním, že Bůh bude zachraňovat. Možná se modlíme už dlouho, upřímně a horlivě, ale chybí nám to vyhlížení. V žalmu čteme krásné vyznání: „*Má duše vyhlíží Panovníka víc než strážní jitro, když drží stráž k jitru.*“ (Ž 130,6 ČEP) Jaký postoj máme my?